

ՄԻԱՍՆԱԿԱՆ ՌԱԺԵՐՈՎ

ԳՈՐԾԸՆԿԵՐՈՒԹՅՈՒՆ՝ ՇԱՆԻ ԱՐՑԱԽԻ

2020թ. պատերազմից հետո Արցախում վիճակը կայունացնելու, Արցախս ամրապնդելու եւ վերականգնելու համար անվտանգության, սոցիալական եւ տնտեսական խնդիրներից բացի հատուկ առաջնահերթություն են մարդկային ռեսուրսներն ու բարձրորակ մասնագետների ապահովումն Արցախում՝ տեղում մասնակցելով վերականգնման աշխատանքներն ։ Դայաստանի հանրային ռադիոյի հաղորդման՝ այս եզրակացությանը եկան մայիսի 2-ին Դիլշանի միջազգային դպրոցում տեղի ունեցած Aurora Dialogues «Գործնկերություն՝ հանուն Արցախ» խորագորվ քննարկման մասնակիցները: «Ավորոր» մարդասիրական նախաձեռնությունը համախմբել էր «Ավորոր» Արցախին» ծրագրի գործնկերներին, տեղի եւ սփյուռքի կազմակերպությունների, հիմնադրամների, Արցախի պետական մարմինների եւ զանգվածային լրատվամիջոցների ներեւությունը: Ինչպես նշեց քննարկման մոներատոր, Դայաստանի ամերիկյան համալսարանի Բիջնեսի եւ տնտեսագիտության բոլեջի դեկան Վաչե Գարբիելյանը, այս հավաքն ավելի շատ կարիքների, կարողությունների քարտեզագրում էր՝ հասկանաւու աշխատանքի ծավալը, ուղղություններն ու հնարավորությունները հետագա աշխատանքը կազմակերպելու համար:

«Սա կարեւոր է այս հարակն այն հմաստով, որ այն նաեւ հնարավորություն է տալիս մեզ բոլորի քննարկելու կարիքներ՝ անմիջական, միջնաժամկետ եւ երկարատես ժամանակահատվածում ու տեսնել, թե ինչպես կարող ենք համադրել մեր կարողությունները: Մենք ակտիվ քայլեր ենք ծեռնարկում, որպեսզի միջազգային կառույցները կարողանան ծրագրեր իրականացնել Արցախում», - ինչն կատարած քայլերի մասին խոսեց ՀՀ արտաքին գործերի նախարարի խորհրդական Կարեն Ղադուրյանը:

«Գործնկերություն՝ հանուն Արցախ» միջոցառման ընթացքում կազմակերպեցին ոլորտյամ չորս աշխատառներում կարող են ունենալ զարդարներ, ունենալ միջոցներ, ոմանք միջոցներ, չունենալ զարդարներ, ոմանք էլ տեղում կարող են ունենալ կարողություններ: Այստեղ կիամադրենք զարդարներն ու կարողությունները: Սա զուտ միջոցառում չէ, այլև աշխատանքի մեջնարկ», - հայտարարեց Վաչե Գարբիելյանը:

«Ավորոր» Արցախին» ծրագրի մեջնարկից ի վեր «Ավորոր» մարդասիրական նախաձեռնությունն արդեն մոտ 1,7 միլիոն ԱՄՆ դոլար (մոտ 880 մլն ՀՀ դրամ) է հատկացրել՝ աջակետով տեղական եւ միջազգային գործնկերների կողմից իրազրծվող 75 նախագծի Արցախում եւ Արցախի համար: «Ավորոր»-ն շարունակում է իր այս առաքելությունը եւ մտադիր է ընդլայնել իր գործունեությունը:

Ներկաներին ողջունելով՝ նախաձեռնության համահիմնադիր Ուրբեն Կարդանյանը խոսեց միասնական ուժերով Արցախը վերականգնելու եւ ավելի ուժեղ Արցախը ու Դայաստան կառույցնու մասին. «Ավորոր»-ի աջակցությունն Արցախին ոչ միայն նվիրաբերվող գումարներն են, այլև այն, որ մենք կամուրջ լինենք եւ պահենք այդ կամուրջը. որը մի կողմից մենք ենք, մեր հայկական ոգին, ինքնությունը, իսկ մյուս կողմից՝ աշխարհին միահնաւու ու միացնենք նախարար: Մենք պետք է ուժեղ երկիր կարույր կամուրջությունը: Աշխատարաններին արցանը միացան նաեւ առաջատար մասնագետներ աշխարհի տարրեր անկյուններից: Առողջապահության ոլորտի աշխատարանը վերականգնելու վարում էր՝ որպես կազմակերպություն կամ աշխատանքի մեջնարկ»:

Չուզակեցին աշխատարանը վարում էր «Արաբկիր» բժշկական կենտրոն-Երևանաների եւ դեռահանմերի առողջության հնատիտուտի գիտական դեկանը, Կառավարման խորհրդի նախագահ Արա Բաբյուանը, կրթության ու մշակույթի նախարար Արմեն Մանուկյանը, գիտության ու սպորտի նախկին նախարար Նարինե Աղարայանը, տնտեսական զարգացման քառակի նախարար Միհրան Անտոնյանը:

Չուզակեցին աշխատարանը վարում էր Արա Բաբյուանը՝ զարգացման ծրագրերի գծով խորհրդական, Impact Hub Yerevan հիմնարանի համահիմնադիր եւ խորհրդի նախագահ Վահե Քենուշգերյանը, իսկ սոցիալական հարցերին՝ Դայաստանի սոցիալական աշխատողների ասոցիացիայի նախագահ Միհրան Անտոնյանը:

Չուզակեցին աշխատարանը վարում էր Արա Բաբյուանը՝ պատերազմի հետեւանքների մեջնարկությունը կամ վերացնելուն, այլև ապագայի տեսվականի ծնավորմանը, ինչը շատ կարեւոր է: Եթե մենք խոսում ենք Արցախը վերականգնելու եւ ուժեղացնելու մասին, մենք անպայման պետք է նայենք ապագային եւ այդ տեսանելիությունը պետք է տանը այնտեղ ապրող մարդկան», - նշեց Նարինե Աղարայանը:

«Գործնկերություն՝ հանուն Արցախ» միջոցառման մասնակիցներին հեռավար միացան եւ Բաստոնից ողջունեցին ՀԱՎՈՐՈՐ»-ի համահիմնադիր Կարդան Գրեգորյանին, որը վերջերս հեռացավ կյանքից:

«Վահե Քենուշգերյանը գործուների մեջ առաջարար է առաջարար պատերազմի աշխատարանը՝ պատերազմի հետաքայությունը կամ վերացնելուն, այլև ապագայի տեսվականի ծնավորմանը, ինչը շատ կարեւոր է: Եթե մենք խոսում ենք Արցախը վերականգնելու եւ ուժեղացնելու մասին, մենք անպայման պետք է նայենք ապագային եւ այդ տեսանելիությունը պետք է տանը այնտեղ ապրող մարդկան», - նշեց Նարինե Աղարայանը:

«Այս քննարկումներն ուղղված էին այս պատերազմի հետեւանքները մեջնարկությունը կամ վերացնելուն, այլև ապագայի տեսվականի ծնավորմանը, ինչը շատ կարեւոր է: Եթե մենք խոսում ենք Արցախը վերականգնելու եւ ուժեղացնելու մասին, մենք անպայման պետք է նայենք ապագային եւ այդ տեսանելիությունը պետք է տանը այնտեղ ապրող մարդկան», - նշեց Նարինե Աղարայանը:

«Վերջապես աշխատարանը վարում էր Արա Բաբյուանը՝ պատերազմի հետաքայությունը կամ վերացնելուն, այլև ապագայի տեսվականի ծնավորմանը, ինչը շատ կարեւոր է: Եթե մենք խոսում ենք Արցախը վերականգնելու եւ ուժեղացնելու մասին, մենք անպայման պետք է նայենք ապագային եւ այդ տեսանելիությունը պետք է տանը այնտեղ ապրող մարդկան», - նշեց Նարինե Աղարայանը:

«Վահե Քենուշգերյանը գործուների մեջ առաջարար պատերազմի հետաքայությունը կամ վերացնելուն, այլև ապագայի տեսվականի ծնավորմանը, ինչը շատ կարեւոր է: Եթե մենք խոսում ենք Արցախը վերականգնելու եւ ուժեղացնելու մասին, մենք անպայման պետք է նայենք ապագային եւ այդ տեսանելիությունը պետք է տանը այնտեղ ապրող մարդկան», - նշեց Նարինե Աղարայանը:

«Վահե Քենուշգերյանը գործուների մեջ առաջարար պատերազմի հետաքայությունը կամ վերացնելուն, այլև ապագայի տեսվականի ծնավորմանը, ինչը շատ կարեւոր է: Եթե մենք խոսում ենք Արցախը վերականգնելու եւ ուժեղացնելու մասին, մենք անպայման պետք է նայենք ապագային եւ այդ տեսանելիությունը պետք է տանը այնտեղ ապրող մարդկան», - նշեց Նարինե Աղարայանը:

«Վահե Քենուշգերյանը գործուների մեջ առաջարար պատերազմի հետաքայությունը կամ վերացնելուն, այլև ապագայի տեսվականի ծնավորմանը, ինչը շատ կարեւոր է: Եթե մենք խոսում ենք Արցախը վերականգնելու եւ ուժեղացնելու մասին, մենք անպայման պետք է նայենք ապագային եւ այդ տեսանելիությունը պետք է տանը այնտեղ ապրող մարդկան», - նշեց Նարինե Աղարայանը:

«Վահե Քենուշգերյանը գործուների մեջ առաջարար պատերազմի հետաքայությունը կամ վերացնելուն, այլև ապագայի տեսվականի ծնավորմանը, ինչը շատ կարեւոր է: Եթե մենք խոսում ենք Արցախը վերականգնելու եւ ուժեղացնելու մասին, մենք անպայման պետք է նայենք ապագային եւ այդ տեսանելիությունը պետք է տանը այնտեղ ապրող մարդկան», - նշեց Նարինե Աղարայանը:

«Վահե Քենուշգերյանը գործուների մեջ առաջարար պատերազմի հետաքայությունը կամ վերացնելուն, այլև ապագայի տեսվականի ծնավորմանը, ինչը շատ կարեւոր է: Եթե մենք խոսում ենք Արցախը վերականգնելու եւ ուժեղացնելու մասին, մենք անպայման պետք է նայենք ապագային եւ այդ տեսանելիությունը պետք է տանը այնտեղ ապրող մարդկան», - նշեց Նարինե Աղարայանը:

«Վահե Քենուշգերյանը գործուների մեջ առաջարար պատերազմի հետաքայությունը կամ վերացնելուն, այլև ապագայի տեսվականի ծնավորմանը, ինչը շատ կարեւոր է: Եթե մենք խոսում ենք Արցախը վերականգնելու եւ ուժեղացնելու մասին, մենք անպայման պետք է նայենք ապագային եւ այդ տեսանելիությունը պետք է տանը այնտեղ ապրող մարդկան», - նշեց Նարինե Աղարայանը:

«Վահե Քենուշգերյանը գործուների մեջ առաջարար պատերազմի հետաքայությունը կամ վերացնելուն, այլև ապագայի տեսվականի ծնավորմանը, ինչը շատ կարեւոր է: Եթե մենք խոսում ենք Արցախը վերականգնելու եւ ուժեղացնելու մասին, մենք

ԸՆԹԱՅՔ

ԱՀ ԿԳՄՍ ՆԱԽԱՐԱՐԻ ՀԱՆԴԻՊՈՒՄԸ ՌԼՈՐՏԻ ՏԵՂԱՀԱՎԱԾ ՆԵՐԿԱՅԱՑԱՇԽԵՒՅՆԵՐԻ ՀԵՏԸ

Օրերս աշխատանքային այցով Երևանում գտնվող ԱՀ ԿԳՄՍ նախարար Լուսին Դարախանյանը ՀՀ-ում Արցախի Հանրապետության օպերատիվ շտաբում հանդիպում ունեցավ ԱՀ շրջանների կրթության, մշակույթի և սպորտի բաժինների վարչիների, տնօրենների ու տեղահանված ուսուցչության հետ:

Դանդաղապահ շրջանների վարչիների տնօրենների ու տեղահանված ուսուցչության հետ:

Օրերս աշխատանքային այցով Երևանում գտնվող ԱՀ ԿԳՄՍ նախարար Լուսին Դարախանյանը ՀՀ-ում Արցախի Հանրապետության օպերատիվ շտաբում հանդիպում ունեցավ ԱՀ շրջանների կրթության, մշակույթի և սպորտի բաժինների վարչիների, տնօրենների ու տեղահանված ուսուցչության հետ:

Դանդաղապահ շրջանների վարչիների տնօրենների ու տեղահանված ուսուցչության հետ:

Խոտակ լուծումներ կտրվեն ՀՀ-ում ուսումնական գործնականության դրույթում մնացած, կրթության առանձնահատուկ պայմանների կարիք ունեցող երեխանների կրթության կազմակերպման առնվազությունը խնդիրներին:

- Օպերատիվ շտաբում

կրթության ոլորտի աշխատակիցների կատարած աշխատանքների շնորհիկ մենք կարողանում ենք մոտ գոնվել տեղահանված ուսուցչության խնդիրներին և նա գործ է:

Լ. Դարախանյանը տեղեկություններ տվեց ԱՀ տարածքում ներկայում գործող կրթօջախների վերաբերյալ: Դանդաղապահ կարևորվեց նաև նրանով, որ առաջիկայում

չուրաքանչափ ուսուցչության աշխատակիցներին հանդիպելու հաջոտ, - ասաց Լ. Դարախանյանը:

Մինչ կրթության, մշակույթի և սպորտի ոլորտների աշխատակիցներին հանդիպելու համար: Դանդաղապահ շրջանների վերաբերյան աշխատակիցներին հանդիպելու համար: ԱՀ ԿԳՄՍ նախարարը վստահեցրել է՝ բարձրացված բոլոր հարցերը կրնարկվեն, կտանան պատասխությունը նախարարության հետ՝ տեղահանված ուսուցչներին Արցախում վերաբերնելու ու նրանց հետագա գործունեությունը կազմակերպելու համար: Դանդաղապահ վերջում ուսուցչների կողմից հնչեցին հարցեր, առաջարկներ: ԱՀ ԿԳՄՍ նախարարը վստահեցրել է՝ բարձրացված բոլոր հարցերը կրնարկվեն, կտանան պատասխան:

Զոհրաբ ՇԱՀԵՆՅԱՐ

ՈՐՔԱՆ ԴԻՄՈՐԴԻ ՀԱՅՏԱԳՐՎԵԼ

Մայիսի 10-ին ավարտվեց բուհերի ընդունելության և մասնագիտությունների ցամկի՝ դիմորդների հայտադրմամ գործնական գործությացը, որը սկսվել է ապրիլի 15-ից: Ինչպես տեղեկացնում է ԱՀ գնահատման և թեսավորման կենտրոնի տնօրեն Յուրի Քարամյանը, ումենք 619 դիմորդ (ՀՀ բուհերի առանձին մրցույթով՝ 85, ԱՀ՝ 474 մրցույթով՝ 534): Ծովոր 31 տոկոսը հայտադրվել է ՀՀ բուհերում՝ Արցախին հատկացված նպատակային տեղերով և ընդհանուր հիմունքներով ընդունելության քննություններին մասնակցելու համար: Նրանցից 121-ը հայտադրվել է նպատակային տեղերի (60 անվճար և 30 վճարովի), 68-ը՝ ոչ նպատակային տեղերի համար:

Այս տարի էլ մեծ թիվ են կազմնում «Բուժական գործ» մասնագիտության դիմորդները՝ 8 անվճար և 7 վճարովի տեղերի համար՝ 47 հոգի: Միցույք է լինելու «Ծովականիություն»՝ ընրանուր 3 տեղի համար՝ 12, «Տեղեկատվական անվտանգություն»՝ (8), «Խնդիրական կարգադրություն»՝ (5) մասնագիտություններում, կոնսերվատորիայում (10):

ՀՀ բուհերում Արցախին հատկացված տեղերով մասնագիտությունների կան, որոնցում դիմորդներ չեն հայտադրվել («Ազգարային», «Էներգետիկա», «Մեքենաշինություն», «Ձերնագազամատակարարում», «Ընթարքի նախագծում»):

Արցախին պետական համալսարան դիմել է 350 հոգի: Այստեղ մեծ քանակ են կազմում «Անգերեն լեզու» (48), «Իրավագիտություն» (42), «Տեղեկատվական անվտանգություն» (41), «Հայոց լեզու և գրականություն» (39), «Ֆինանսներ» (38) մասնագիտությունների դիմորդները:

Մյուս բուհերի համար և հայտադրվածներ կան. Ծուշի տեխնոլոգիական համալսարան՝ 25 հոգի, «Մերորակ Մաշտոց»՝ 32, «Գրիգոր Նարեկացի»՝ 18, «Գյուրջյան» կիրառական արվեստի հմտություն:

Գթկ տնօրեն տեղեկացրեց, որ պատրաստվում են քննական կենտրոնների ծևավորմանը: Նախատեսել են 5 քննական կենտրոն Ստեփանակերտի հ.հ. 1, 2, 6, 7, 8 դպրոցներում:

ՄԻԱՍՆԱԿԱՆ ԵՎ ՆԵՐԲՈՒԺԱԿԱՆ ՔԱՆՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԺԱՄԱՆԱԿԱՑՈՒՅՑԸ

ԱՐԺԱԽԻ ԹԻՄԸ ՀԱՂԹԵՎ ՊԱՏԱՆԻ ՔԻՄԻԿՈՍՆԵՐԻ ՄՐՋԱԿԱՐՈՒՄ

Մայիսի 9-ին ամփոփվեց Պատանի թիմիկոսների մրցաշարի եղանակիչը: Դադրող ճանաչվեց Արցախի «Սոնմեաքերեր» թիմը՝ հավաքելով 275 միավոր: Եղանակիչ փոխում էին նաև ԵՊՀ ավագ դպրոցի «Ներացի», «Նելիում», «Օգանեսոն» թիմերը, որոնցից «Ներացին» գրադեցրեց երկորորդ տեղը, իսկ «Նելիումը»՝ երրորդը:

«Այր» կրթական հիմնադրամը կազմակերպում է և աշակերտների, և ուսանողների հյալկական քիմիական մրցաշարերը, որոնք նպաստական ունեն իրանց գիտատեխնիկական առաջանքների համեմեպ հետաքրքրությունն աշակերտների ու երիտասարդների շղանակում: Այսօր մեր երկորում հատկապես մեծ է բնագիտական լուրջության զարգացման պահանջը՝ որպես մի քանի կարևոր ոլորտների հիմքի, որ պետք է դրի հենց դպրոցում:

Պատանի թիմիկոսների մրցաշարն օգնում է աշակերտներին սովորելու հետաքրքրի ձևով ներկայացնելու և ընդդիմախոսելու մեջ: Մրցաշարը նպաստում է միջամայքային կապերի ամրապնդմանը, ինչպես նաև խորացնում է կրթություն-գիտություն-աշխատաշղության կազմը:

Բացի թիմային մրցանակներից շնորհվեցին նաև ամիատական մրցանակներ՝ «Լավագույն գեղագույղ», «Լավագույն ընդդիմախոս» և «Լավագույն ավագ» ամվանակարգերում: Իսկ ԵՊՀ ֆիզիկական և կոլուգումբ հետո:

Միայն ամբողջն պրոֆեսոր Օյեճ Քամայանը հաղորդ թիմին նվիրեց Մենեկենի պարերական աղյուսակը՝ Յուրի Հովհաննիս մակագործությամբ: Վերջինիս անունով է կոչվել պարերական աղյուսակի 118-րդ տարրը՝ օգանեսոնը:

Մրցաշարի կայացման մեծ մեծ ներդրում ունեն Պատանի թիմիկոսների մրցաշարի հովանավոր՝ «Պրոֆխոլոդ» և «Նահիման» ընկերությունները: Սա վկայում է, որ մասնավոր ընկերությունները կարող են մեծ ներդրում ունենալ գիտական մտքի զարգացման ու դրա գրունական արտահայտման մեջ:

Մայիսի 9-ին Արցախի թիմը դրեց ապագայի կարևոր գիտական կարուցման մեջ:

ԱՅԲՈՒԲԵՆԻ ՏՈՆ

Կանքը մինչև պատերազմը և պատերազմից հետո շատ է փոխվել: Ծանր ժամանակներ ենք ապրում: Տեսաներ, թե ինչպես մեր գոյության գեղագույղն զեկուցող, զեկուցում ներկայացնելու և ընդդիմախոսելու մեջ: Մրցաշարը նպաստում է միջամայքային կապերի ամրապնդմանը, ինչպես նաև խորացնում է կրթություն-գիտություն-աշխատաշղության կազմը:

Սենք պատրաստվություն ունեն մեր բոլոր գործի առաջ: Պարտավոր ենք և մեր անցյալը հիշել, և մերկայում ինչ հնարավոր է անել, և հոյ նախապատրաստել հետագա հայրանակների համար:

Փորձի արցախիմերը՝ մեր ապագայի ծիլերը, այսօր պետք է լիարժեք ստանան անհրաժեշտ գիտելիքներ, մտավոր, հոգնոր, ֆիզիկական ունակությունների դրսերման ու զարգացման համար բարենապատ պայմաններ:

Մեր դպրոցի առաջին դասարանցին արդեն սովորել են այբուբենի բոլոր տառերը, կարողանում են կարուա, գրել: Երեխանների կամքի այս առաջինի դերը գործելու խորհրդանշ՝ փորձի կամքներին հանձնվեցին բանական մեջ ծնոքերումը, ապանդումը,

Սեղանական այս առաջին դասարանցին արդեն սովորում է անդամների համար և նշանակալի կարուստներ, ինդված ճականագործությունը:

Սեղանական այս առաջին դասարանը մեր Յայուն լեզուն:

Ընդհանուր կամքն և նշանակալի այս առաջին դասարանը մեր Յայուն լեզուն:

Ընդհանուր կամքն և նշանակալի այս առաջին դասարանը մեր Յայուն լեզուն:

ՏՐԵՐՈՒԹՅՈՒՆ

ՅՈ ՏՄԻ ԱՌԱՋ ԵՎ ԱՅՍՈՐ

Նախ՝ մինչև օրագրիս անցնելը

2021թ. ապրիլ ամիսը, ինչպես 30 տարի առաջ, լրաված էր: Դայաստան աշխարհը հանգիստ չէ, փողոցները լեփ-լեցուն են, ժողովուրդը պահանջում է մեզ պարտություն բերած վարչապետի հրաժարականը: Իսկ վարչապետը, ճակատը պնդեցրած, կառչել է արորից և Ֆրանսիայի քագավոր Լյուդրովիկոս 14-րդի համբահայտ արտահայտությունն է որդեգրել՝ «Պետությունը այդ ես են»: Այսօր էլ լսեցի, որ Վերջապես Նիկոլ Փաշինյանը համարձակություն է ունեցել հրաժարական տալ, սակայն դառձյալ պայմաններ դնելով՝ կաշխատի որպես վարչապետի պաշտոնակատար, կմասնակցի ընտրարշավներին, խոստումներ կշռայի և կրկին կընտրվիու նորանոր աղեստներ կրերի մեր ժողովրդի գլխին: Դարդ ու ցավս թողած մտածում եմ այս ի՞նչ օրի ենք հասել, որ մեր ժողովուրդը չի ծնում մի անհատ, որն ընդունակ լինի ծարայել հարազատ ժողովրդին և տանի նրան ճիշտ ճանապարհով: Մենք 100-ից ավելի թագավորներ ենք ունեցել, որոնցից յուրաքանչյուրն իր լուման է թողել մեր քազմաքանդակ կյանքի պատմության էջերում: Ապաշնորի թագավորներ չենք ունեցել: Եթե ունեցել էլ ենք, ապա չափազանց քիչ, որոնց հանդիպել եմ մեր պատմության էջերում: Թեկուզ վերցնեմք Արշակունյաց թագավորության էպերը: Կահակալ Վուանշապուի որդի Արտաշեսին: Արտաշես Գ-ն, որն իր վարք ու բարքով առավել խորացրեց գահի ու նախարարության միջև գոյություն ունեցող վիճը, և նախարարները ստիպված գնացին Պարսից շահին խնդրելու, որ նա գահընկցեց անի անկարող թագավորին, ու այլև գործ չունենան ապիկար գահակալի հետ: Իսկ մեր Սահակ Պարթև կաթողիկոսը խնդրեց հայ նախարարներին, որ հետ կանգնեն այդ մտքից՝ ասելով. «Չէ՞ որ մեր թագավորը հայ է, հայ նարդ է, նրա թերությունը մեր թերությունն է, նրա հաջողությունը մերն է, նրան հանձնելով պարսից անհավատ թագավորի ծեռքը՝ նույն է թե սեփական գլուխը դնել թշնամու պիր տակ»:

Հիմա ներ ժողովուրդը գոչում է. «Փաշինյանը թուրք է»: Արդյո՞ք պետք է ստուգել նրա երակ-ների արյան բաղադրությունը, թե՞ ոչ: Լավ է, որ Սյունիքի ժողովուրդն ըմբռստացավ ու Փաշինյանի ճանապարհը փակեց, բայց վատ է այն, եթե լսում ես, որ ընտրությունների ժամանակ մարդ կա, որ պատրաստվում է քվեարկել նրա օգտին: Զգիտես նման մարդն ինչն է հաշվի առնում. մի՞թե նրանք չեն տեսնում մեր փիճակը: Արցախը մի բուռ տարածքի մեջ է մնացել՝ կուչ եկած, Ալիկը ազատ կերպով որ ծայրն ուզում, այնտեղ էլ լինում է: Իսկ որտե՞ղ են մեր կտրիծները, մեր իսկական դարարադցիները, ինչո՞ւ չպետք է դրանց գերեվարել ու ստիպել իրաժարվել մեր հողատարածքներից, լիիվությամբ ձեռք քաշել մեզնից:

2016թ. քառօրյա պատերազմի դասերից ել-
ելով՝ մեր արժանահիշատակ Կոմանդոսն
ասում էր, որ պետք է հավաքել մեր բոլոր հայ,
գեներալների ներուժն ու օգտագործել մեր երկ-
րի պաշտպանությունն ամրապնդելու համար: 5
տարի է անցել, որին միջպետական գործիչ հաշ-
վի առաջիկ այդ իմաստուն առաջարկը, իհարկե՛
ու: Կամ՝ մեր Գրողների միության նախագահ
Վարդան Չակորյանը Ներիխ Պողոսյանի ննան
առաջարկում էր ստեղծել «Մօզգօվ պետր»
(Պողոսյանի արտահայտությունն է) ուղենքերի
կենտրոն: ԱԱՍ նախագահ Ռուզբելտի արտա-
հայտությունը ո՞վ է հաշվի առել: Մեր պետական
այրերը թերթ Ե՞ն կարդում, որ նրա գրածի հետ
հաշվի նատեն: Իհարկե՛ ոչ: Կամ մեր կառավա-
րությունից կա՞մ մի օրգան, որ գաղափարախտ-
սությամբ, ժողովորի դաստիարակությամբ է
գրադպում: Իհարկե՛ ոչ: Ժողովորի շրջանում ոչ
որ դաստիարակչական աշխատանք չի տա-
նում. անեն ինչ բարձիթողի է ճատնված, չու-
նեն աետական գաղափարախտություն:

Հայ, պատմությունից մի դեպք էլ հիշեցի:
Անիի թագավորությունը պաշտպանվում էր բյու-
զանդացիներից ալեզարդ Կահրամ Պահլավա-
նու զիսավորությամբ: 30 հազար անեցիներ

զենքը ձեռքներին կենաց ու մահու կափվ էն մղում՝ ասելով. «Մենք պատրաստ ենք մեռնելու, բայց չենք մեռնի, մինչև չղջացնենք մեր թշնամիներին, որոնք եկել են մեր դեմ և կամենում են հափշտակել մեր երկիրը»: Բայց, դժբախտաբար, պարզվեց, որ բյուզանդացիները եկել են Անին միացնեն իրենց կայսրությանը, որովհետև Բագրատունիների թուլամորք Հովհաննես Սմբատ թագավորը ստորագրել էր մի խայտառակ կտակ, ըստ որի՝ իր մահից հետո Անիի թագավորությունը պեսք է միացվեր Բյուզանդիային: Դիմա, երբ ամառիկ Շուշիի բերդն է հանձնվել, մտածելու տեղիք չի՝ տրվում, որ մեր ինչ-որ մեկի բունավոր մատու խառն է: Այսպես որ, շատ նտածելու տեղ ունենք, որ չենք մտածում և նույնիսկ այս խայտառակ պարտությունից հետո էլ հանգիստ նստել ենք, իսկ աղքարեցանցիների մերենաներն ազատ կերպով օգտվում են մեր ճանապարհներից, Զանգեզուրով միջանցք պահանջում կրակ են բացում մեր դիրքերի ու գոլուղերի վրա: Իսկ Յայաստանում մարդ կա, որ քվեարկելու է Փաշինյամի օգտին: Ես փաշինյանական «Իմ քայլը» համեմատում եմ Քաղաքի «Իմ պայքարի» հետ և զուգահեռ անցկացնում նրանց միջև՝ գտնելով շատ նմանություններ:

Սեր Գրողների միության նախագահը քառօրյա պատերազմի դասերից նկատել է, որ մեր փրկությունը միջուկային գենը ունենալու մեջ է: Իսկ ես ցույց եմ տվել ուրանի հանքերի տեղում: Ո՞վ է հետաքրքրվում այդ հարցով: Ոչ ոք: Կրկնում եմ. հապատանում ենք հայի խելքով, հայի ուղեղով, բայց այդ ուղեղն օգտագործվում է օտարաների համար: Գրել են՝ ԱՄՆ-ն և Ռուսաստանը միջուկային գերտերություններ են դարձել մեր հայ գիտնականների ուղեղների շնորհիկ: Թեևուզ մենք օրինակ, դարաբաղցի Սամվել Քոչարյանը, որի մասին մի հոդվածում (իհարկէ՝ ռուսական) ընթերցում եմ. «Ստալինի անձնական կարգադրությամբ Ձեզ գործուղում են նոր աշխատանքի»: Այսպես, նա 1945թ. լրեց ինստիտուտը, որտեղ աշխատում էր: Ոչ ոք չէր կարող ենթադրել, որ Քոչարյանին ուղարկել են

խստագոյնս գաղտնի պահվող մի քաղաք, որն այն ժամանակ անվանում էին «Օրբեկո» (հետագայում այն կկոչեն «Արզամաս»): Այդ քաղաքում Քոչարյան աշխատել է 47 տարի, որտեղ եղել է ԽՄՀՍ ատոմային և ջրածնային գենրիֆ գլխավոր կոնստրուկտորը: Նրա մշակած միջուկային գենքի համալիրները, միջուկային ռազմաները ռուսական բանակի սպառազինության մաս են կազմում և կիսկական մարտական հերթապահություն են կրում՝ ապահովելով Ռուսաստանի Դաշնության անվտանգությունը: Ի՞նչ իմանանք, գուցե այսօր էլ ուրիշ Քոչարյանները են գաղտնի պահում, իսկ մենք խոնարհաբար օգտվում ենք ինչ-որ Ալիկի կողմից բրդած ճաշից, որը քանի գնում, թուլացնում է մնեք:

Նոյնը և ԱՄՆ-ի մասին: Նրա նախագահը վերջապես համարձակություն ունեցավ իր շուրթերով արտասանել «Հայոց ցեղասպանություն» բառերը և մեզ հանգստացնել: Մինչեւ մենք ԱՄՆ-ին Քենդի Կարապետյան ենք տվել, որն ատոմային ռումբի հումք ստեղծողներից է, Ասոմյան ենք տվել, որն այնպիսի գոյութ է ստեղծությունը, որը կատարում է ամենի առաջնային գործությունը:

րոբյան, Անտոն Քոչինյան և Անյնիկ Հենրիկի
Պողոսյան: Ե՞րբ, զգիտեմ: Տանել չեմ կարողա-
նում, որ Նիկոլը մեր զինված զինվորների գե-
րեզմաններուն ընտրաշավի վայր է դարձել
առանց ամոր զգալու, ու մեր ժողովուրդը հան-
դուրժում է: Այսօր ես զգիտեմ մեր որ գյուղերն են
գտնվում թշնամու ձեռքի տակ, որևէ տեղ չեմ ըն-
թերցում կամ էլ հեռուստացույցից չեմ լուս: Մի-
այն մի բան լավ գիտեմ. մենք պետք է ունենանք
զինված ջոկատներ: Մեր Արցախ աշխարհուու-
մեծից մինչև փոքր պետք է զինված լինի ու տի-
րապետի գենքին, ուրիշ ելք չկա: Ամեն րոպե-
պետք է պատրաստ լինի թշնամու գանգը ջար-
դելու: Մեր դպրոցը պետք է գիտնականներ
սասպասանի:

Այսօր ռադիոյից ցավով լսեցի, որ Արցախի համայնքներից շուրջ 200-ը գտնվում է Աղրբեկանի տիրապետության տակ: Պատկերացնո՞ւ եք ինչ ողբերգության մեջ ենք, ինչ Յայաստանի վայ-Վարչապետն է Ազգային ժողովում ելույթ ունենում ու առանց ամաչելու հիդրոտում է՝ եթե դուք նոր վարչապետ առաջարկեք, ապա «Խո քայլ»-ն ունի իր թեկնածուն: Վերջինվերջո, մենք ազատվելու ենք «Քավշա» կոչվող այդ խառնադաշտությունից: Յայաստանում միայն մեկ՝ մարդու իրավունքների պաշտպան են տեսնում, որ պաշտպանում է մեր իրավունքները. Արման Թաթոյանն է: Այսօր ամբողջ աշխարհում ու ուստի է կանգնած կ կոչ է անում Աղրբեկանին որ բաց բոլոնի մեր գերիմերին, բայց Աղրբեկանը չլսելուն է տալիս: Իսկ Փաշինյանն իր ձայնում բարձրացնում Ազգային ժողովում, ոչ թե պահանջում:

ηρ ης μή κηρυχμής χθι άπατσψιτιδ: Ήτον λυτιά δεν, ηρ
ԱՍՏ-Ն էլ նպատակ ունի նյութապես օգմել. ո՞վ է
տեսել ազրեսորին օգմեն:

Այնպես որ, սիրելի՝ ընթերցող, 30 տարի առաջ «Կողմոց» օպերացիան խկական պատերազմ էր, որ սկսվել է 1988թ. փետրվարին և շարունակվում է մինչև այսօր, նոյնիսկ 44-օրյա պատերազմի ավարտից հետո: Ես շատ վիրավորված են գօնում, որ այդ պատերազմը հանարում են երկրորդ՝ մոռանալով 2016թ. ապրիլյան քառօրյան և 2020թ. հուլիսի 12-ի երօյան, որը Փաշինյանը մնության առաջնային հանրեց: Մի քան լավ իմացեք. այս պատերազմն ավելի քան 30 տարվա պատերազմ է, և պետք է բաժանել փուլերի, ոչ թե 1-ին կամ 2-րդ պատերազմ: Եվ չնայած եռակողմ հանձնանությամբ դադարեցվել է, այն շարունակվում է: Այսօր էլ՝ 6 ամիս անց, զրիված զինվորի աճյուն է հասցվում հարազատին:

Նրանք հայկական հոլէշարձաններ են գետ-նին հավասարեցնում: Այիսը մեր հողերի վրա աչք դրել՝ նոր միջանցք է ուզում բացել, Արցախի հարցոն է փակել՝ ասելով, թե դարարապյան հարցը լուծված է, և Մինսկի խմբի Եռանխասագահներոն անելիք չունեն և այլն: Իսկ մեր Փաշինյանը Ազգային ժողովում աքլորանում, ծայնն ավելի է բարձրացնում ու մեղադրում նախակին իշխանավորներին, բայց Ալիսի սուրճությունը ոչ մի պատասխան չի տալիս: Որտեղից եկավ այս ցավը մեր ժողովորդի գլխին վերընկապ:

Մի ախթով գրել եմ, որ 130 տարի առաջ մայիսի 1-ը մեր Ղարաբաղում նշվել է Կուսապատի դպրոցում: Դա եղել է 1891թ. մայիսի 1-ին: Պատմերացմո՞ւմ եք, Ղարաբաղում Մայիսի 1-ն ավելի շուտ է նշվել, քան Անդրկովկասի որում այլ վայրում: Իսկ 1.05.1991թ. Արցախում ոչ մի դպրոց փողոց դուրս չեկավ: Մի՞թե մեր ուրախությունը այդպես քաղվել է: 30 տարի առաջ «Կուլցո» գործողությանք հայկական գյուղերը հերթականությամբ օղակի մեջ էին առնվում ԽՍՀՄ ՆԳՆ ներքին գործերի և նորիրդային բանակի կողմից: Այնուեւու աղբեթաճական օմօնը և միլիցիան մտնում էին նշված գյուղերը պաշտոնապես՝ իր թե անձնագրային ռեժիմի ստուգման, իսկ իրականում հայ բնակչության սպանության, կողոպտւի, ահարեթչական և նրանց հաջորդող բռնի տեղահանության նպատակով: Եվ այսօր էլ նոյն Աղբեթաճան զավթում է մեր տարածքները:

«Օղակ» գրքողության արդյունքում ամբողջովին հայարավելցին Յշուսիային Արցախի, Շահումյանի, Ղաղութի, Շուշիի շրջանների ավելի քան 100 գյուղեր, տեղահանվեց գրեթե 100 հազար մարդ, հարյուրավոր մարդիկ սպանվեցին, պատանդ վերցվեցին, որոնցից շատերի ծակատագիրը մնան կիմա էլ հայտնի չէ:

Յշուսիսային Արցախի ողբերգական իրադարձությունների կապակցությամբ ՀՅ ունավարությունը պահանջեց հրավիրել ԽՄԴՀ ժողոպանամաքրությի արտահերթ համագումար, առանձ Կորնեն անդամներ այս լուր:

3.05.1991թ.: Կուենական խնդրութեղ շտաբ մի-

սպիտակ պուա, ուսու ավանդույթ գրեթաւուը սպիտակ քաղաքացիական տարածքների գնդակ կոճությունները, Քայաստանի հարավային ու արևելյան սահմանները և կոչ էր անում վերջ դնել Քայաստանի ու Լեռնային Ղարաբաղի շրջակականը և ուժի կիրառման ու ահարեկ-ման այլ մեթոդներին:

4.05.1991թ.: Տեղի ունեցած Հայաստանի նախագահ Լևոն Տեր-Պետրոսյանի հանդիպումները Ա. Գրրաչովի և Ռուսաստանի նախագահ Բ.Ելցինի հետ, սակայն անցան անարդյունք: ԽՄՀՄ ՆԳՍ գործերը և աղբեջանական օնօնականներն առաջվա պես շարունակում էին պատժիչ գործողությունները: Կրկնում եմ, փաստորեն պատերազմ էր:

ԱԶԳԱՅԻՆ

**ԲԱՎԱԿԱՆ Ե ՊԱՐՏՈՒԹՅԱՆ ՀՈԳԵԲԱՆԱԿԱՆ ԲԱՐԴՈՒՅԹՈՎ
ՎԱՐԱԿԵՔ ՊԱՅՉԱՐԻ ԵՎ ՀԱՂԹԱՆԱԿԻ ՈՒՍԱԿ ՄԵՐ ԺՈՂՈՎՐԴԻՆ**

Այն, որ պատերազմում պարտվելը խորը հոգեբանական, ֆիզիկական հետք է բողոքում հասարակության մեջ, պարզ ու տեսանելի է: Սակայն մյուս կողմից այդ նույն հասարակության մեջ նույնիսկ ենթագիտակցորեն, անհրաժշտաբար պետք է առաջանա նոր հաղթանակի ցանկություն, մոտիվացիա՝ հատկապես, երբ խոսքը գնում է դարավոր և նմանը չունեցող թշնամու մասին...

Ի՞նչ է պատահել հայ ժողովրդի հետ, ի վերջո, լեբարգիկան քնից նա արթնանալո՞ւ է, թե՞ ոչ: Ամիսներ շարունակ արցախյան ճակատում կրած պարտությունից հետո փոխանակ տեղի ունենար դրա բարոյահոգեբանական հետևանքները հնարավորինս շուտ բոթափելու, դրանցից ազատվելու համազգային ռեաբիլիտացիոն-վերականգնողական գործընթաց, և իրականացվեին դրան միտված նպատակային միջոցառումներ, որոնց շնորհիվ ազգը կրկին կիայստնվեր պայքարի պետականապաշտ ծիրում, ականատեսն ենք ամիմաստ, անտեղի քայլերի, որոնք ոչ մի աղերս չունեն ազգային պայքարի և ոգու վերականգնման ու վերահաստատման հետ:

Ամիսներ շարունակ խոսվում էր Սյունիքի մասին, փոխանակ հենց պատերազմի ավար-

տից աննիջապես հետո հատուկ «զրակոչով» սկսվեր պարագծով ավելի երկարացված ու ավելի բարդ ռելիեֆով պետական սահմանի կահավորման գործընթացը: Դրա փոխարեն ակտիվորեն շրջանառվում է նոր գինվորական հազուստի թեման:

Վերջապես ինչքա՞ն կարելի է խաղալ ժողովրդի հոգու ամենանուրը լարերի հետ։ Ոչ մեկի համար այլև գաղտնիք չէ, որ ունենք վախճակոտ, արիեստավարժության հետ ոչ մի աղերս չունեցող իշխանություն, որը նույնիսկ դառնայարժությունից ի վիճակի չէ դասեր քաղելու...

Ի՞նչ է նշանակում օրը ցերեկով Աև Լիճ մեր-
ծակայքում մոտ 5 կմ խորությամբ Ներխուժելու
ՀՀ սուվերեն տարածքը։ Դա նախ նշանակում է
ամենաթղթություն, որը և ավելի է մնջացնում
պարտվողի, բռույի, անօգնականի, անզորի
զգացողությունը հասարակության մեջ։

Այսպես շարունակելը ավելի է մնանալու մեր պետականության ու անկախության վերջի սկիզբը: Լավ, ինչքան տհաս պետք է լինել, որ ունենալով հարյուրավոր գերիներ և չունենա-

լով նրանց հետ բերելու ոչ մի գործուն մէխանիզմ, ձեռքից բաց թողմնես քո պետության սահմանը հատած հարյուրավոր ազերի սահմանախանություններին իսկույն ձերբակալելու հնարավորությունը: Չէ՞ որ աշխարհուն գործող բոլոր օրենքների համաձայն դա աքսիոնատիկ ճշմարտություն ու նորմ է, և առանց դրսյան-հսկակածի, շատ արագ այն պետք է իրականացվեր, ու կազմակերպվեր նրանց փոխանակումը մեր տղամերի հետ:

Ինչքան կառավարելու ունակությունից գուրկ և ռազմական գործից հեռու պետք է լինել, որ քո պետական սահմանը խախտեն, իսկ դու փոխանակ արաջին ու կոնկրետ քայլերը կատարելու, միայն երկու օր անցնելուց հետո դիմես ՀԱՊԿ և հասուկ օգնություն խնդրես ռազմավարական դաշնակից ՈՂ-ից:

Այս ամենը բացարձակ լուծավոր է լիք:

Այս ամենը բացարձակ անհշանության, քառսի, արիեստավարժության պակասով միայն կարելի է բացադրել: Սակայն ավելի ահավոր է ժողովրդի մեջ ահագնացող վախի, անկարողության, պայքարից խույս տալու զգացողությունների արմատավորումը, որից ազատվելը բավականին բարդ կլինի, ու

առանց երկմտելու կարելի է ասել, որ ննա տարածաշրջանում, ննան պայմաններում, որ պես պետություն մեր դերն ու նշանակությունը ամբողջովին կկորցնենք:

Տասնամյակներ շարունակ ՀՅ և ԱՅ ուժայի կառուցմերը հեղինակություն են վայելել ժողովրդի մեջ և իրավամբ համարվել են այստեղ մեր լիմելության հիմնական երաշխավորը Եղել են սխալներ, բանակաշխնության գործընթացում գիտատեխնոլոգիական բաղադրիչներ, ինչ-որ չափով անտեսվել է, բայց մեր բանակը երբեք պայքարի ոգին չի կորցրել: Իսկ հիմա կարծես, մտածված ձևով ոչ միայն չի բարձրացվում բանակի սպառազինության մակարդակը, ու ոդին, այլև, կարծես, ընդմիշտ մոռագությունը կազմում է առաջնահարության առաջնահարությունը:

Եթե նաև սաև հազմահայրենսադրական դաստիարակության մասին...
Քենց պատերազմից անմիջապես հետո մեր կրթության համակարգում ամենաառաջնայի ու պահանջված բարեփոխումը պետք է վերաբերե կրթական հաստատություններում ռազմական պատրաստվածության, ռազմագիտության հիմների արդյունավետ ուսումնակրնանը և այդ ուսումնական առարկայի դասավանդման վիճակի հետագա բարելավմանը Մենք առանց վարանելու կրթությունը ընդհանուրապես, ու մասնավորապես նրա բնագիտական, տեխնիկական, տեխնոլոգիական, ռազմական բաղադրիչները պետք է համարենք ազգային անվտանգության կարևոր հեմայսյուներից մեկը...

Դրա փոխարեն կրկին մեծն պոպուլյատուր լուր ամենքի հայտարարում է բանակային ծառայության բարեփոխման խիստ ականջահաճակ և հենարավոր նորույթը, որի համաձայն, իինչ տարին մեկ երկու-երեք ամսով զինվորական հավաքներ կլինեն:

Դժբախտաբար, սա է մեր իրականությունը և այն ամեն գնով պետք է փոխել ու կրկին մտցնել պետականամետ ծիրի մեջ:

Կամո ԱթաՅան
Մանկավարժական
գիրությունների դոկտոր, պրոֆեսոր

Aysor.am

5.05.1991թ. լուս 6-ի գիշերը խորհրդային զորքերը պատժի գործողություններ են իրականացրել Ղայաստանի հյուսիսում, սպանվել են 18 հայեր, որի մասին մանրանասն գրել է Թաթով Ղակորյանը իր «Արցախյան օրագիր» կանաչ ու սև» գրքում:

1991թ. Լևոն Տեր-Պետրոսյանի այցը Մոսկվա
և բանակցությունները Գորբաչովի ու Մութավի-
րովի հետ շեն կանխում հայերի արտաքսումն
իրենց բնակավայրերից: Խորհրդային զորքերը
պատժի գործողություններ են իրականացնում
Հայաստանի հյուսիսում:

Մայիսի 5-ի լուսյ 6-ի գիշերն արդեն մեկ շաբաթ շրջափակված Ուսկեպար գյուղում սապանվում են 18 հայեր, իհմնականում՝ ոստիկաններ, մի քանիսը գերվում, Վիրավորներից 3-ը մահանում են Գյանջայի բանտում: 1991թ. մայիսին Մոսկվայի Մանեժնայա հրապարակում ՈՍՖՍՀ պատգամավոր Անատոլի Շաբաթը, որը մի քանի օր առաջ գտնվում էր Ուսկեպարում և եղեռնագրության ականատեսն էր, ասել է, որ կատարվածք Կենտրոնի և Ազրեցանի կառավարության նախօրոք ծրագրած գործողություն էր: Խորհրդային գործերն իրականացրել են ահարեկչություն, սպանել ու գինաթափել հայ ոստիկաններին: Խորհրդային ուժայինները Ուսկեպարի կանավորական խնճավորումներին գինաթափելու պատրվակով շրջափակում են գյուղը: Ոստիկանության նախկին աշխատակից Քոչարյանը բերվել է Գյանջայի բանտ, պահել 101 օր: Նոյեմբերյանի ոստիկանության անձնալաւագոն՝ 18 մարտ, և 6-ը բառարա-

ցիական, մեկնում է հերթափոխիք: Շրջափակված Ոսկեպարը հնարավոր էր շրջանցել միայն լեռներով: Խորիրդային գործերը դարանակալեցին ու հերթափոխը վերցրին շրջափակման մեջ: Գրոհայինները հարձակման են անցնում: Միլիցիայի մեջ մասին սպանելուց հետո ողջ մանացներին խորիրդային ուժերը տալիս են օնօնին՝ հաստատ իմանալով, թե ինչ ճակատագիր կունենան նրանք: Օնօնականները նրանց վիրավորների հետ ուղարկում են Ղազախի, այնուհետև՝ Գյանջայի բանտ և 3 ամիս շառունակ անոնոհան ծեծի են Ենթարկում:

ԽՄՀՅ Գերազանց խորհրդարքը 1991թ. մայիսի 6-ին քննարկեց Հայաստանի պահանջը ԼՂԻՄ-ում տիրող իրադրության և աղբեջանահայկական հարաբերությունների կտրուկ սրման, ԽՄՀՅ ժողաստանակավորների համագումարը հրավիրելու մասին։ Բայց որոշվեց հիմնախնդրի քննարկումները շարունակել ԽՄՀՅ ԳԽ Ազգությունների խորհրդի հանձնաժողովում, մինչեւ նոյն օրը Գետաշենից ռազմական ուղղաթիռներով Ստեփանակերտ տեղափոխեցին 700 հայ փախստանանների։

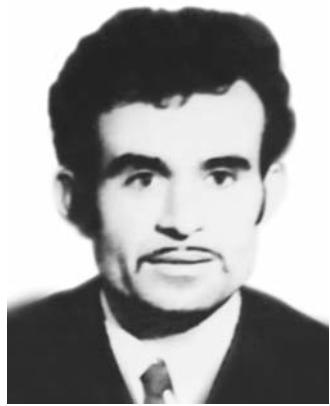
7.05.1991р.: Հասարակական կազմակերպությունների կողմից հրովարտ Ստեփանակերտում անցկացնել բողոքի հանրահավաք, սակայն զինվորական պարետության կողմից արգելվեց: Քաղաքով մեկ շրջող զրահամեքնաները բարձրախոսներով ժողովրդին իրացելի դարձին, թե անհնազանդության դեպքում գենք է կիրառվելու, և հանրահավաքը չկայացաւ: Դատախանակ ունի եր մորթենում բարձ

Դրությունը քանի զնում, սրվում էր: Բանը հասկավ նրան, որ ճարգի դեկավարությունը դիմեած համաշխարհային հանրությանը՝ նույն օրը դիմելով նաև ՄԱԿ-ին ու մի շաբթ երկրութիւնի խնդրելով քաղաքական ապաստան տալ մեր բնակչությանը ու փրկել մեզ բնաջնջութիւնը Անա թե ուր ենք հասել: Ալրբեջանի դեկավարությունը «Կոլցո» գործողությունը դիտում է որպես Լեռնային Ղարաբաղի մնացած հայկական մասի լայնածավալ տեղահանության սկզբը: Իսկ աշխարհի նորորից լուր նայում է

ցել, շարունակվում է: Շարունակվում է աշխարհի աչքի առաջ, իսկ մենք դիմադրում ենք և դիմադրելու ենք մինչև Վերջը: Միևնույն է, Ղարաբաղը այնպիսի ուսկորի կտոր է, որ Աղբբեզանի կոկորդով չի անցնի, այլ նրան կխեղոյի: Իսկ որ այսօր համարձակվել են հոչոտել Ղազանչեցոց եկեղեցին, վերև Աստված կա, և հույս ունեմ, որ եթե Աստված չպատժի, ղարաբաղցին անպայման կպատժի: Այնպիսի որ, 1991թ. նայիսն ուրիշ էր, որն ավելի գգոնացրեց ղարաբաղցիներիս:

6.05.2021թ.: Ո՞՛ արտաքին գործերի նախարարն է Եկել Երևան: Փոխանակ տանեն Շուշիում ցույց տան Ալիկի բունավոր ձեռքով քանդված Ղազանչեցոց Եկեղեցու վիճակը, մատի փաթաթան են դարձել Բաքվում պահվող գերիներին, որոնց Ալիկը բաց չի թողնում: Նա պահանջում է նոր տարածքներ գերիների դիմաց: Այնպես որ, մեզ ուժ է պետք, կազմակերպածություն, կամք, միաբանություն, առանց Նիկոլի Հայաստան: Կարողանանք ուժի կանգնել և բաց ճակատով առաջ շարժվել: Ժողովուրդը պիտի հասկանա և ժիշտ ընտրություն կատարի: Չափ՝ Արցախը մեզ համար բեռ է դարձել, այլ հենվի Արցախի վրա ու վստահի նրա խելացի անհատ-ներին:

Սառեն ՏԱՐՍԱԶԱՐՅԱՆ Մշակույթի վաստակավոր աշխատող, ամենաբարձր պրոֆեսիոնալիստ

Վահան ՀԱԿՈԲՅԱՆ**ՆՈՐ ԲԱՆԱՍՏԵՂՑՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ**Ինչ-որ բան է ասում
Մայրամուտը ծորին,

Սարդ կապույտ մուրի

Բույր է քաղել,

Օրը սևացել է,

Թե՞ թախում է խորին:

Ծվարում են անդունդ,

ծառ ու բարեփեղ:

Դու նատել են ինձ մոտ,

Չեռքս գիլիկ առել,

Էռլյունդ խառնած

իմ մտքերին,

Կներես ինձ, սակայն

Բնավ այդ ոչ թե ես,

իմ լքված լինելն է

քեզ մտերիմ...

Իմ լուրյուն,

Մի օր եթե

Դու դեմքինաց

Կանգնես տրտում,

Եվ ընկնես երազի պես,

Մտքնես ստրանա,

Պատուաբար սփոփեմ քեզ,

Չեռքս գիլիկ քեզ...

Չեռքանաս, որ
Անցյալս չի փնտրում քեզ
Ու չի ծգուում անմեղանալ
Իմ տիկուրյան տարածքի պես,
Ուր միամիտ մանկան նման
Գտել եմ քեզ,
Դարձել մոլոր:

Չզարմանաս, իմ լրություն:

Գարուն է վար,
Ջողն է հասուն,
Ջովն է փշում
Կամաց-կամաց:

Քարն է անգամ
Ազատ շնչում,

Բլուրները՝

Կանաչ-կանաչ...

Տերևները

Ընկան հողին,

Ջայտնի չէ, թե

Երբ կզարդնեն:

Նրանց համար

Գարուն չկա,

Նրանց համար

Ուշ է արդեն...

Գնա ու գնա.

Երկի արդեն

Ես չես դառնալու,

Երբ արդեն իրավ՝

Կորցրել եմ քեզ...

Այս կյանքում, ավաղ՝

Սիշտ անմեն է նա,

Ով ինքն իր մեջ է

Գտնում իր թերին...

Ջանդեր լուր են,

Արկը՝ ցամկոտ,

Ինչ-որ բան կյարծես

Քո մեջ անդուր է,
Բայց լավ է, որ կա
Քո հոգին
բախտուտ...

Օրը նայում է
Ինըն իր տարածքին,
Զոյր կապոյս է,
Ինչպես պարզ լեղակ:
Ես լուր տրվել եմ
Իմ չարչարանքին,
Ուր հաստատվում եմ
Երդվելու տեղակ...

Քարն է անգամ
Ազատ շնչում,
Բլուրները՝
Կանաչ-կանաչ...

Տերևները
Ընկան հողին,
Ջայտնի չէ, թե
Երբ կզարդնեն:

Նրանց համար
Գարուն չկա,
Նրանց համար
Ուշ է արդեն...

Գնա ու գնա.
Երկի արդեն
Ես չես դառնալու,
Երբ արդեն իրավ՝
Կորցրել եմ քեզ...

Այս կյանքում, ավաղ՝

Սիշտ անմեն է նա,

Ով ինքն իր մեջ է

Գտնում իր թերին...

Ջանդեր լուր են,

Արկը՝ ցամկոտ,

Սառապանքիդ հետ...

ԿՅԱՆՔՆ ՌԻՍՈՒՇՉՈՒԹՅՈՒՆԿյանքում չդարձա
Ես քաղաքագետ,

Ոչ ճարտարապետ,

Շինարար-վարպետ՝

Լավ, արհեստավարժ:

Հոգու մղումով

Դարձա մանկավարժ:

Ուսուցչուի մայրու

Դարձավ մարզիչս,

Միաժամանակ

Գործեց գրիչս:

Ավուն դարձավ

Հորդառատ մի գետ,

Կյանք կապեցի

Սերունդների հետ:

Սիրեցի գործս,

Կուտակվեց փորձս...

Դպրոցը դարձավ

Աշխատավայրու

Դայուլու գիտու

Ավագած ալմաստ:

Բացահայտեցի

Դայուլու վագագոր

Դայուլու մարդա

Դայուլու մատու

Եվ դաշտավայրու

Ավագած անաստա

Ավագած անաստ